

Ехъ, че послѣ катъ се втурна
За крака да го докопа,
На земя се той катурна
И забрави бичъ и сопа.

Ревна клетникътъ да плаче:
„Оле Боже, оле мало!“
Куцъ къмъ дома той се влече
И махлата цѣпи тамо.

Най-подирѣ се довлича.
Съ кръвъ облѣнъ немирни Петко.
Кучето му грабна бича
И отнесе го далеко.

